

250.

Природата е строго мълчалива
На фона на човешките нещастия,
Но тя е неспособна да ги скрива
Зад своето приводно безпристрастие.

Човещината бита и пребита
От политическите мародери е,
Тя търси сред дъбравите защита
Пред невъобразимата мизерия,

Обаче вече не тъжи гората
За нявгашната помощ на войводите,
Осакатена е навек горката

От запланувани мероприятия
За бъдещето славно на народите
И гасне в принудителна апатия.

251.

Когато вечерта изсипе мрака
И всичките звезди зад облак скрият се,
А адът своята награда чака,
Настъпват часовете на Убиеца.

На него вече му е предплатено
За жертвата отдавна набелязана,
Оръжието му е проверено,
Невинността му – отнапред доказана.

Почти без шум изстрелва се куршума,
За миг е пръснат черепът на жертвата
И оправдана дадената сума

От благодетелните поръчители,
А жертвата издъхнала зачертват я
От списъка на чакащите жители.

252.

Чрез ябълките в райската градина
Бог запозна Човека със Измамата
И във прослава на Отца и Сина
Започна своя Ден рожден Рекламата.

Лъжата, съчетана с Красотата,
Под форма на рекламно всекидневие
Днес примирява Бог със Сатаната
И божа благодат за всички Еви е.

Тя бърка в джобовете на мъжете,
Разпалва стръв у голите и босите,
Твори или громи авторитети,

Дарявайки ги с изгрев или заник,
Продава лед дори на ескимосите
И океански пясък на “Титаник”.

253.

Достойно пазил той невинността си
И своя университетски ценз
Далеч от недоволстващите маси
Със предвидливостта на екстрасенс.

Възходът му голям не е бил ярък,
Но бил е пребогато заплатен,
Съдбата му орисала подарък –
Парите да му служат нощ и ден.

И те му служили със всички сили,
Завинаги за да остане жив,
Но ангели небесни го открили,

Харесал им по данни в досието,
Поставили му в мерцедеса взрив
И после го прибрали на небето.

254.

Тежат над него близо сто години
Живот на скромн, беден обушар,
Без злото някога да го отмине
Със образа на вожд или на цар.

Но той бе силен с тази страшна броня
На спомена, когато с щик бе спрян
Противникът все силен там при оня
Завой на Черна и Каймакчалан.

Тогава той изгуби двата крака,
Но все пак не поиска да умре,
Успявайки във боя да дочака
И вече полумъртав за съзре

Как бягат под звука на барабаните
Ведно французите и англичаните.

255.

Скрои хвалебствен стих, предаде хора,
За да получи висш партиен сан,
Народ натика доста във затвора
И със “народен” беше увенчан.

Властта плати му и той бе преведен
На чуждестранен някакъв език
В замяна на това, че бил е предан
Тръбач на вожда и поет-войник.

Таланта честваха му в двеста града,
Провъзгласиха го и за мъдрец
Готов за Нобеловата награда

Със неговите оди и новели...
Той беше толкова голям подлец,
Че чудно е защо не я спечели.

256.

Природата ни пълна с красоти е,
А обществото ни – с нечистотия
И в този принудителен контраст
Мизерна власт владее всички нас.

Нима сами не сме си я избрали
Измежду хора с лъже-идеали,
Които не пропускат никой шанс
Да ни продават даже във аванс?

И тази драма вечно се повтаря
Във ритъма на робска надпревара
При винаги еднакъв резултат –
Проекто-раят се заменя с ад.

А дяволите родни вездесъщи
При всяка смяна са едни и същи.

257.

В обширната парламентарна зала
Стотици добросъвестни радатели
Полагат топли грижи за морала
И най-почитаните добродетели.

Със примера си учат те народа
На трудолюбие и благоденствие
И как се жертва личната изгода
Във името на братско равнопоставяне.

От трезво родолюбие обвзети
Превиват услужливо коленете те,
Привеждат героично раменете,

За да заслужат своята заплата
Чрез честото участие в банкетите
За вечен упокой на Свободата.

258.

Във тези неспокойни времена
Разпадат се и общество, и ред,
Остава всемогъщата Злина
И нейният търпян от всички гнет.

Тя е с различна възраст, ръст и цвят,
Убива с лекота и от сърце
Случаен чужденец или познат
Учтиво и с усмихнато лице.

Предлага се на всеки бит-пазар
По градове, паланки и села,
Помага със успех на млад и стар,

За да постигнат слава и престиж
В човеконенавистната мъгла
И не веднъж, а даже дважд и трижд.

259.

За изпита по Медицинска химия
Са нужни множество ненужни знания,
Еднаква Тя при всичките режими е
От Сахалин до Великобритания.

Кетони, етери и изомерия
Се смесват с мастите и със пигментите
И предизвикват сълзи на истерия
Сред всички нас – елита на студентите.

Ще спрат ли нявга тези изстъпления
На безпощадните преподаватели –
Да ни изпитват за съединения

Със купища километрични формули –
Най-страшните младежки неприятели,
Които двойките ни са оформили?

260.

Предател ли е бил Апостол Павел
И ако да, кого ли е предал?
Какво ли някога е той направил?
Какви ли грехове е осъзнал?

Преследвал е усърдно християни,
Но слънчев удар го е сполетял
И след това побързал е да стане
Деец на християнския морал.

Такава смяна днес е акт тържествен
И пример, който следват с апетит,
Мнозина го намират за естествен,

Защото е изгоден и човечен
И често води до живот честит.
Но все пак Свети Павел бил посечен.

261.

Когато свестните са малобройни,
Безумието лесно надделява
При всички планове далекобойни
Във нашата безпримерна държава.

Глупците в публичното ни простванство
Се размножават бързо и безспирно,
С тях бихме взели премии във странство
На всяко изложение всемирно.

А Глупост, Лудост, Вяра и Надежда
Понявга са тъй трудно различими,
Че даже невъзможно ни изглежда
Да разгадаем истинското име.

Какво ни липсва? Мъдри философи ли,
Или пък вездесъщи мефистофели?

262.

От малки още учим във училище
За героичния живот на Левски –
Как за тираните е бил страшилище
И как заслужено го славим днеска.

В Историята той е сред най-чистите,
Но дума стане ли за Палестина,
На нас ни казват, че там терористите
Са врагове на своята родина.

Нима не виждат те, че Свободата е
Заета окончателно от други?
Защо не са съгласни да са рáтаи,
Заети само с битови услуги?

Но те не искат. И пак продължават
Сред враговете си да се взривяват.

263.

Предишните революционери
Сега са първи *корупционери*,
Изцапали със кал
Морал и Идеал.

Как лесно се поддават тези хора
На мамещия повик на Позора –
Във сребърници днес
Превръщат дълг и чест!

С коварството си те са всепризнати
И всички до един са демократи,
Когато се сдушат
За кражби всеки път.

Извличат те изгода след изгода
От недохранването на народа.

264.

Ог старо време интелектуалците
У нас ги възпитават с бой през палците;
Послушни стават те
Чрез творчество-менте.

Зад повести, пиеси, оратории
Из Шопско, Тракия и Лудогорие
Със щат, или без щат
Преживя пишещ брат.

Отхвърлилите своите настойници
Скоропостижно станаха покойници,
Заспали в строен ред
Зад гробищния плет.

Живеят си творците независими,
Но само докато остават хрисими.

265.

Чуден спор се разгоря наскоро
В обществото славно на слугите;
Не различие създаде спора,
Нито сблъсък на копнежи скрити.

Всъщност господарят беше казал:
“Кланяйте се ниско до земята!”
Казал беше, казал и отрязал,
С уважение към Свободата.

Сред слугите разпрата започна
И едва ли скоро ще угасне
В надпреварата им непорочна

Не против тирана гръмогласен,
А защото бяха несъгласни
Кой от всичките е най-съгласен.

266.

Обичам бодрите лъжи на песните
И братската им дружба със мъглата,
Страхливото роптание на честните
И святите мечти за Свободата.

Но мразя следващото отрезвяване
От всички радости по детски чисти,
Когато пряпорците ни развявани
Обсебят самозванци напористи.

Започва ново пиршество на властите
Във чест на придошлите победители,
На воля бързо се развихрят страстите

Сред общество за похот закопняло
Пред погледа на алчни предводители.
И всичко пак започва отначало.

267.

В прераждането вярват милиони,
Така щял Бог да удължава дните ни,
Бедняци ще се преродят с корони
И ще живеят от разкош преситени.

Душата от плътта ще се откъсне,
Ще мине през небесното чистилице
И облекчена от делата мръсни
Ще се окаже в ново земно жилище.

Но може и да има куриози,
Като в предизборните обещания –
Човек вместо да властва сред чертози
Да стане пес във кучешка компания.

Така възниква: “От небето ясно
Върху земята падна куче бясно.”

268.

Страната ни, родина на избраници,
Е запокитина в жестока бедност
Под тежестта на непосилни данъци,
На кражби и престъпна безогледност.

Не случихме със нашата История,
Робувахме на чужди и на наши
И все пак утешителна опора е,
Че робството ни вече не ни плаши.

Познаваме му всичките подробности
И всичките потайни криволици,
Защото притежаваме способности

Да преживеем всички сътресения,
А после, подредени във редици,
Да изпълняваме постановления.

269.

В “добрите семейства”
Доброто бездействия
И вместо доверие
Цари лицемерие.

Изглеждат щастливи
С постъпки красиви
И мислят се всичките
За пример на птичките.

А всъщност сълзите
Напират в очите,
Прикрити с усилия
За “здрава фамилия”

Така сред народите
Множат се разводите.

270.

У нас аристократите са вносни,
Защото всички наши са избити
По времето на битки смъртоносни
Във кървавата баня на войните.

Изнасяли сме шаяк и гайтани,
За да си купим някой княз с корона
И да го молим, та дано да стане
Наш повелител, възкачен на трона.

А вноските царе са многодетни,
Такова е и царското им братство
И трудно ще е днес да се пресметне
Натрупаното им чрез нас богатство.

Остана им обаче през годините
Пророческият страх от гилотините.

271.

Разоръжават ни и съкращават
Със цел страната ни да се разпадне,
А родни чужденци се съюзяват
Във името на сметки безпощадни.

Какво да правим? - Никой днес не знае.
Назад към нявгашната Прародина
Край гордите високи Хималаи?
Или приют във някоя пустиня?

И все пак рано е да ни погребват,
Щом в нас витае българското чудо,
Щом опитите им да ни изтребват
Са заклеймени с образа на Юда.

И щом е жив в младежите сегашни
Спасителният дух на Хан Крум Страшни.

272.

Липсват ни поеми за изселени.
Няма оди. Няма посвещения.
Синовеите им изгниват в Белене.
А на тях се дават “направления”.

Заповед. Три реда. Напечатана.
“Цялото семейство. Без отлагане.
София. Посока – Бяла Слатина.
Стреля се при противопоставяне.”

Кон. Каруца. Дрехи. Но без мебели.
Все пак милост проявяват властите.
Други биха ги завчас изтребили.
А сега те всички имат щастие.

Но съседите крещят пред входа:
“Смърт за враговете на народа!”

273.

Отдавна ханският аул без шатри е,
Не се развяват вече конски гриви,
Превърнаха в огромна психиатрия
България водачи юродиви.

Кои са болните? Кои са здравите?-
Умрелите ще спорят непрестанно.
Дали ще могат нявга да забравят те,
Че тук за бъдещето все е рано?

Дали ще станат ханът и боилите?
Дали ще зазвучат тръбите бойни?
Дали на тях ще им достигнат силите
Да съберат следовници достойни?

Едва ли. Нявга племето богато
Сега е просяк, който чака НАТО.

274.

На английски “Riot” звучи “Раят”,
Но във същност означава “бунт”
И когато всички го узнаят,
Ще започнем следващия рунд.

“Раят” с “бунта” в “мир” ще се превърнат
на възкръснал някакъв език,
хората с любов ще се прегърнат
в името на идеал велик.

Вавилонската си кула нова
Земният човек ще построи
Върху толкова добра основа,
Че и срещу Бог да устои.

А тогава, щом на бунт се вдигнем,
Може и до рая да достигнем.

275.

This **Battle of [Adrianople](#)** (*Odrin*) occurred on [April 14 1205](#) between [Bulgars](#) under [Tsar Kaloyan](#), and [Latins](#) under the Latin emperor [Baldwin I](#).

Бе пред осем века, сякаш вчера,
Когато покрай Одрин, в равнината,
Прадядовците му на Премиера
Нагазиха в родината ни свята.

Възправиха се с Балдуин начело
С блестящи ризници сребристокрили –
Прекрасно войнство, безпределно смело,
А там, насреща – нашенските сили.

Не разполагахме със евро-заем,
Нито пък с вяра в мисия голяма,
Почитахме непобедимостта им

И без мечти за някаква награда,
А с бой гърди в гърди и с “Вашта мама!..”
Ги пратихме с тържествен строй във ада.

276.

Самият съм безбожник, но обичам
Да съзерцавам вярващите хора,
Изпаднали във транс трагикомичен
На някой изрисуван лик пред зора.

Дори в това да има нещо болно,
То не уврежда с нищо обществото,
Защото го пречиства доброволно
И съдържа богомолците пред злото.

Но има вяра, пърна със омраза,
Възвеличила силата на мрака,
За нея милостта е празна фраза,

Унищожителна е като лава,
Която жадно жертвите си чака.

И лошо е, че тя преобладава.

277.

Напразно съм се питал многократно
Защо затварят чувствата в сърцето,
Кое то равномерно и безплатно
Отмерва времето на битието.

То може да е болно или здраво,
Но не нещастно или пък щастливо,
А някои дори му дават право
Да бъде още зло и завистливо.

Анатомична помпа. Нищо друго.
Одушевяваме го по привычка.
Сърце на лъв (но не и на влечуго)
Най-често предпочита се от всички.

Сърцата... Величаем ги по име
Но те са "HLA- несъвместими"...

278.

Българските войници се хвърляха “На нож!” от 500 метра пред вражеските окопи. (в. “Таймс” – 1912 г.)

Къде е онзи героизъм свят
И онзи страшен вик “Напред на нож!”,
С които стигнахме до Цариград
И утвърдихме българската мощ?

Разстроена е нашата войска,
Унищожена е без кървав бой,
Приспан е днес героят на века
Под улицата “Сливнишки герой”.

Кой беше геният на подлостта,
Допуснал да пропаднем чак дотам,
Та знамената славни на честта

Да се обезчестяват за пари
Под сянката на всенароден срам?

И няма вече кой да каже “Спри!”

279.

“Науката помага напоследък
В напредъка на целия народ.”
Какво обаче е това “напредък”? -
Глад? Бедност? И “Напред на заден ход”?

Къде ли не ни водиха умници?-
Из петилетки с почини – под строй,
Не казваха ли “В нашите редици
Науката е главният герой” ?

А както всичко, тя бе подменена
От долнокачествен фалшификат,
Чрез който на обществената сцена

Навсякъде тръбяха за подем
И щастие за всеки стар и млад.

И ние вярвахме... Но не съвсем.

280.

Дали злодей си, или пък добър си,
Приема се за нещо отживяло,
Модерно вече днес е да се търси
Вината в обществото като цяло.

Хан Крум е бил суров срещу крадците
И тъй създал най-мощната държава,
Сега държавата ни двор открит е,
Където бандитизмът управлява.

А толкова е лесно да се схване,
От днешните ни вождове безлични,
Че на Темида зеещите рани
Не се лекуват с подкупи парични,

Че трябва да се възкачи на трона
Закон за Спазването на Закона!

281.

Загрижено нещастното човече е
Каква религия да избере
Щом е затънало в противоречия
На догмите сред бурното море.

Христос, Аллах, Йехова са “единствени”
Владетели над този грешен свят
И всеки иска със дела безчинствени
Да бъде само той общопризнат.

Но техните прославени наместници –
Имам, равин, владика или жрец,
Прегърнати ги виждаме по вестници
Във името на Златния телец.

Така, от всепречистващо понятие,
Религията става предприятие.

282.

Не е ли твърде странно? – Мъдростта
Не придружава днешното развитие.
Мислителите са във древността,
Далеч от най-модерните открития.

Не в самолет, в автомобил, във влак,
Родени са големите прозрения,
А в ера на технологичен мрак,
На мор, на глад, на бедност и лишения.

Днес мутрите, които вдигат шум
Със мерцедесите си по шосетата
Едва ли притежават много ум
В сравнение с ума на шимпанзетата.

Конфуций, Аристотел, Демокрит,
За тях остават периметър скрит.

283.

Те рядко произнасят “догодина”,
Плътта им е обвзета от разруха
И със молитви към Отца и *С*пина
Очакват чудо от Светаго Духа.

Не само че са смъртно заразени
С отровата на пълна безнадеждност,
Но безвъзвратно вече са лишени
От всяко утешение и нежност.

Не ги закриля собствената стряха,
Където те са често нежелани,
Роднините ги гледат със уплаха,

Като че ли са ангели на злото
И никой днес не смее да ги брани
От безответността на обществото.

284.

“Успех, пари и слава? – За какво ми са,
Ако ще плащам за съдба красива
С цената недостойна на компромиса,
Чрез който съвестта навек заспива?”

Така си мислим ние, неподкупните –
Изчезващ вид във хаоса човешки,
И олицетворение на крупните
Допуснати от Естеството грешки.

Със Истината сме фатално свързани
И тя ни прави лесно уязвими,
Когато към отвъдното забързани,

Безспир се борим с вятърните мелници
И със пороците непобедими.
Но вечно сме сами. Като отшелници.

285.

Със лицемерни сълзи вие плачете
За гибелта на нашия език,
А всъщност вие, вие сте палачите,
Които го убиват всеки миг.

Пожертвахте го вие, вестникарите,
Затлачихте го с чуждоземна реч,
Успяхте върху него да стоварите
Завоевателния вражи меч.

“Формации”, ”аспекти”, “ситуации”
погребват дивния ни роден слог
и с помощта на учени простаци е

лишено всяко българско дете
от първия си български урок.

А Ботев с преводач ще ни чете.

286.

Знам десет заповеди. Всички – божи.
Една от друга те са по-безсмъртни,
Чрез тях човекът някога ще може
В изгубения рай да се завърне.

Но как да спазва заповед “Обичай!”
На чувсвата няма се заповядва?!
Това не е, като да кажеш “Тичай!
Хвани врага и го убий със брадва!”

Чрез този сбъркан текст в свещена книга
Лъжата шества хиляди години
И чак до съвременността достига,

Заставяйки човеците да сричат,
Загледани във небесата сини,
“Обичаме!”, когато не обичат.

287.

От страх – на страх, от грях – на грях,
Поуки много аз събрах
И тъй на Царя ни при двора
Аз изпреварих доста хора.

Когато той повдигне пръст,
Веднага аз пречупвам кръст
В очакване на нова рола
По Височайшата му воля.

Какво от туй, че съм подлец,
Щом си живея във дворец
И щом за царските парички
Навред ме уважават всички!

Под звезден знак съм аз роден.
Кой може да се мери с мен?

288.

Какви ли не езикови трагедии
Се ширят в електронните ни медии!
Експерти всякакви под път – над път,
Се надпреварват вкупом да грешат.

Те сладко произнасят “да подремеме”
Или “да спиме”, също и “да вземеме”,
Уверени безпрекословно, че
Поставят правилно накрая “е”.

Глаголят кметовете, адвокатите,
Ведно с чиновниците, депутатите,
И никой не подава ясен знак
Защо е станал на езика враг.

Защо? - Макар че всички знаеме,
Ще продължиме кротко да си траеме.

289.

Омръзват черно-белите събития
Във нашето обществено развитие –
Да гледаш всичко в черно и във бяло
Прилича твърде много на опяло.

Мечтаят хората за обновяване,
За жизнерадостното оцветяване,
Когато над душите и нещата
Ще са “законите на красотата”.

Те мислят:” Между бялото и черното
Са багрите...”
Но не това е верното.
Показва го подробният анализ
От времето на философа Галес.

Защото, вместо гами на красивото,
Помежду тях се разполага *сивото*.

290.

Хипократовата клетва
Лекарите ни съветва
Да са бедни и добри,
А не жадни за пари.

Но когато в магазина
Те отидат за сланина,
Продавачът с вид сърдит
Не продава на кредит.

Те за подвиг са призвани,
Той обаче не ги храни,
Зато на този свят
Нека ги спасим от глад.

Иначе на всеки декар
Ще седи умиращ лекар.

291.

Превърна се в министър-автомат,
Душата му напълно се износи
Откакто е оратор всепризнат
По всякакви обществени въпроси.

А любовта към родната страна
Отдавна стана форма на преструвка,
По навик запечатвана с една
Кинематографическа целувка

По сбръчканата немощна ръка
На някоя съсухрена старица,
За да покаже може би така

Пред жадните за образи екрани,
Че е крило за старци и дечица
И със лъжите си ще ги нахрани.

292.

Разбират ли сега аборигените
Какво ще ги очаква занапред?
Ще бъдат ли съгласни със промените
При бъдещия нов глобален ред?

В Централна Африка и Амазония
Ще ги довърши нашият прогрес
С модернизирания им агония
Във резерватите под строг арест.

Там, вместо да се бият с древни копия,
Ще могат да използват и куршум –
Вълшебен дар от новата Утопия

Във чест на Третото хилядолетие
И на могъщия човешки ум,
Кое то част от нашите завети е.

293.

Щастието – роза несравнима,
Не обича общата градина,
Самота му е необходима
И искри от радост безпричинна.

При нещастниците е обратно,
Те обичат да не са самички,
За да се сравняват многократно
Кой е най-нещастният от всички.

Злата участ ги обединява,
Тя ги кара да се чувстват братя
И създава ведрата представа,

Че очакват Истината свята
Да споходи някога Земята
От Планетата на чудесата.

294.

С почтеноста се свиква много трудно,
А лесно свикваме с престъпността,
Почтените са нещо рядко, чудно,
Незнайно как попаднали в света.

Те действат настъпателно, но бавно,
Със вярата в неприложим закон
И в общество за всички равноправно
Под светъл календарен небосклон.

При хаоса дали ще оцелеят?
Ще тръгнат ли по правилния път,
Където да открият, че елят

На славата съвсем не е за тях,
А за онези, дето все крадат
И хвърлят щедро във очите прах.

295.

Копнея за душевно просветление
Чрез същността на простите неща,
Но в мен съмнение подир съмнение
Прогонват чаканата яснота.

Да диря на познанието лимеса
Е смисълът на тежкия ми труд,
Препятствията тук неизброими са,
А рискът е, да кажат, че съм луд.

При все това, без всяко колебание
На този труд до гроб се посветих -
За другите прилича на страдание,

Но мен щастлив ме прави и богат -
Чрез него бога в себе си открих
И дявола - великия събрат.

296.

Денят е вечно по-стар от нощта,
Нощтта е тъмна и изглежда млада,
Тя с мрака си предпазва младостта
На слънцето от ярката досада.

Но ние бързаеме да я проспим,
(За после младостта да се отложи),
Забравяйки, че срок неумолим
Да ни даде решил е дядо Боже.

И тъкмо свикнем с нашия живот
И се вгълбим във неговите тайни,
Отваря се лазурен небосвод

И искат ни за всяка петилетка
И за делата знайни и незнайни
Там, горе, да дадем най-точна сметка.

297.

Не зная откъде ли са се взели
Негодниците от различни класи –
Високи, ниски, тънки и дебели,
Те вред се чуват като у дома си.

Големият негодник се познава
И даже малкият негодник – тоже,
Виж, “средният негодник” ни смущава,
Да влезе в таблицата той не може.

А “средният негодник” е всевластен,
Неумолим и всеки път различен,
На пост държавен или в сектор частен,

Сред нас той си остава спътник вечен
Под маската на хищник симпатичен,
На пълна безнаказаност обречен.

298.

Не мисли, а “определено счита”
Уверено чиновникът-герой,
Когато някой нещо го попита
И му смущава сънния покой.

Той е управител на празнотата,
Въздигнат неизвестно откога,
За да присъства само тялом в щата
И да повтаря “Утре, не сега!”

И като припев “Утре!”, вечно “Утре!”
Из милото отечество ехти
От хор на всички учрежденски мутри,
Залостени зад своите врати.

Те обещаваат бъдеще успешно.
А нашето нещастие е днешно.

299.

Аз търся преводач към мен самия,
Когато се разглеждам отстрани
В пустинята, в която днес се крия
От моите тревожни младини.

Душата ми сама не се разбира,
Не разговаря с думи, а със стон,
Огправен безутешно към кумира,
Овакантил отдавна своя трон.

Очаквам омагьосаното биле
От отчаяние да ме спаси,
Като ми вдъхне обновени сили...

Но где е заклинателното слово,
С чиято помощ да се възкреси
И върне правдата в света отново?